

Selvbiografi 4.0

Af Emil Kirkegaard

Nu skriver jeg igen en selvbiografi. Jeg har en del ting på programmet og der er også gået et stykke tid siden at jeg sidst skrev en. Jeg lægger dog ud med noget temmelig afslappet.

Myg

Jeg hader myg. Jeg kan ikke udstå lyden som de laver når jeg ligger og forsøger at sove. Den driver mig sindssyg. Først prøver man at sove under dynen. Dette er alt for varmt, så efter et stykke tid tager man hovedet frem igen, for at blot høre myggens summen igen.

Derefter forsøger man at slå den (rettere dem) ihjel, men det er meget svært i totalt mørke. Jeg har prøvet at lyse med mobiltelefonen, men det hjælper ikke særlig meget. Og jeg har prøvet at lægge mig ned og lade lyset være tændt, men myggen kommer ikke frem. Udspekuleret!

Den tredje mulighed er at lade den stikke mig, men dette gør at det begynder at klø utroligt meget (vi har mange myg, eller rettere, jeg har mange myg på mit værelse. Dette er på trods af, at jeg aldrig har åbnet vinduer om aftenen hvor lyset er tændt). Denne kløen gør det temmelig irriterende (og langsommeligt) at falde i søvn.

Den bedste mulighed, som jeg har fundet indtil videre, er at sove nedenunder. Lige mit på sofaen. Ulempen ved dette er naturligvis, at det larmer når man går ned af ”trappen”, som nærmere er en stige. Dette vækker en gang i mellem hunden (som gør og vækker de andre, tardog strikes back!) og eller de voksne som straks brokker sig over, at man er vågen ”midt om natten” (kl. halv tolv er ikke midt om natten).

Myggeproblemet er sammen med et ulideligt varmemproblem i de varme perioder om året en pest eller kolera situationsskaber. Det sætter en i det dilemma at enten have et åbent vindue og dermed endnu flere myg eller at have et lukket vindue og dermed lidt færre myg, men endnu mere hede (pga. computeren). Nu er stilen lagt for resten af denne tekst.

Intellektuel ensomhed

Det næste som irriterer mig, er at jeg bliver mere ensom rent intellektuelt i takt med et mit niveau (viden og ræsonneringsevne) stiger. Der er ingen elever på skolen, som blot nærmer sig, hverken med interesse i avanceret tænkning (meget bredt) eller har evnerne dertil. De gode lærere (Karl Aage, Andreas, Christina og Jean (som kaldes Jan) er dog temmelig interessante pga. deres store viden og spændende tanker. De er alle gode at snakke med, de er bare fandens svære at fange mens de har tid. De brokker sig alle sammen over tidsmangler. Man undrer sig og finder på forklaringer for en selv. Måske gider de ikke tale med mig, men dette virker usandsynligt, for vores samtaler er altid spændende (også for dem). Andreas virker dog særligt interesseret. Godt! Dette leder mig til næste emne.

Ønsket om at nogen ville interessere sig for en

Har jeg gået rundt med i noget tid. Er det for meget at kræve? (per sandsynlighed og ikke nogen moralsk grund). Og dog, jeg støder da på folk der finder mig spændende, men de er næsten aldrig på samme niveau (mest typisk med piger som *generelt* har et fetish med værkværdige mænd (en avis skrev i dag om at Peter Lundin er blevet gift i fængslet (jeg kan godt lide at skrive parenteser inden i parenteser, da jeg altid har noget mere at tilføje) og mr. Fritzel i Holland) og jeg er temmelig mærkværdig (synonymer: underlig, unormal, atypisk)).

Men dog også en række drenge (mænd? whatever, jeg føler mig stadig som en dreng, eller en ”fyr”), som lider af samme problem som pigerne. Pigerne har dog den fordel at hvis de er nice (kombination af udseende og personlighed), så kan man lave en seksuel handel med dem.

Apropos piger

Der har været en hel speciel pige i mit liv på det seneste (forstået som det seneste år). Men før jeg fortæller mere om det, så vil jeg lige fortælle om en (argumenterbart (en dansk version af det engelske 'arguably') dårligt) vane som jeg har. Jeg involverer mig stort set kun følelsesmæssigt med en person ad gangen. Dette har antageligt noget med min generelle personlighedstype at gøre (rationalist), fordi at disse mennesker danner sig meget seriøse forhold til få andre. Og når man så ikke kan finde en anden rationalist at være kærester med, så må man finde en ikke-rationalist. Disse ser ikke ligeså seriøst på det som jeg, og som konsekvens slår de altid op. Jeg har endnu ikke

afsluttet et kæresteforhold.

Det giver to konsekvenser. Først, så skal man slås med tanker om hvorvidt man er 'god nok' etc., og når man har fået kæmpet dem væk (ja, men kan godt føre en mindre krig i sindet mod *onde* memer) så skal man til at opleve det følelsesmæssige efterspil som en konsekvens af, at den eneste eller næsten eneste person man er følelsesmæssigt knyttet til pludselig ikke *kan lide* en mere. Det er en yderst ubehagelig situation.

Derfor går man (i.e. mig, men det er lettere at skrive i generelle vendinger) langt for at undgå, e.g. at sørge for at holde på og få tilbage kæresten selvom hun har slået op med en, ikke en gang men to gange pga. en anden. Man kæmper dig lidt videre da de irriterende magiske tal spørger i baggrunden (tredje gang er lykkens gang, bleh), for blot at opleve at historien gentager sig en tredje gang. Det er klart, at hvis man ikke fjerner kontinuerlige årsager til et fænomen, så vil de gentage sig *ad infinitum*.

Men det er slut nu (kæresteforholdet). Og jeg har været i den dårlige følelsesfase i et stykke tid. Nu er det min tur til at lege. Denne pige har nemlig den vane, at når der er noget galt, så opdager man det, ved at hun kategorisk afviser at tale med en i et stykke tid. Dette gør, sjovt nok, at man får det af helvede til af bare dårlige anelser om hvad der skal ske. Hun undskylder sig med, at man ikke har været følelsesmæssig nok i ens forsøg på at kontakte hende. Underligt, jeg gik og troede at ”jeg elsker dig” var et ret følelsesladet udtryk.

Men nu skal hun prøve selv. Mens jeg skriver dette, har jeg ikke taget kontakt til hende i to dage. Jeg har bevidst ignoreret hendes opkald (som hun ofte kun gør for at sige godnat) og det føltes rigtig rart, selvom jeg elsker denne pige. Ideen er at vente om se om hun faktisk selv kan overholde ”kravet” og dermed sige noget følelsesbetonet nok til at jeg føler at jeg skal svare. Der går nok nogle dage endnu, eller måske gør der for evigt og hun opgiver. Dette er et sjovt spil.

Andet om piger. De er generelt ikke til at få når man har brug for dem, men man falder over dem når man ikke har brug for dem. Irriterende. Forleden prøvede jeg, at skaffe en pige til min kammerat som er dårlig til at gøre det selv, men resultat blev at jeg selv fik et blowjob af hende. Oh well, det var da rart, men temmelig tilfældigt.

Lærerne igen

Generelt kan jeg godt lide lærerne fordi at de altid har noget at fortælle en som man ikke vidste i forvejen og de har nogle sjove personligheder (e.g. Karl Aages totale regel-lydighed, ikke underligt at han godt kan lide pligtetik). Men nogle af lærerne er begyndt at brokke sig over at jeg kritiserer andre elevers evne til at ræsonnere. Bevares, jeg gør det på en god måde: Jeg rækker hånden op umiddelbart efter at fejlen (eller pl.) er begået, beskriver fejlen med fagnavn og citerer dem hvor de lavede fejlen. Jeg griner ikke engang af dem eller ryster på hovedet (i hvert fald ikke fysisk, mentalt gør jeg. Hvordan kan man blive ved med at lave den naturalistiske fejlslutning??!, det er jo ikke første gang at jeg fortæller dem om den).

Men stadig bliver jeg forbudt at kritisere deres ræsonnering, som om, at man ikke ønsker et fokus på ræsonnering blandt elever, hvilken underlig holdning! Faktisk blev jeg kaldt til samtale med min dansklærer, fordi at "flere" lærere havde brokket sig. Jeg ved godt hvem det er. I en engelsk time lavede min engelsklærer en typisk non-sequitur og dette påpegede jeg. Men jeg brugte et ord som 'evidens' og fik prompte at vide, at det ikke var en retssal vi var i. Min dansklærer forsvarede i øvrigt det andet med, at lærerne nok selv skulle tage sig af elevers ræsonneringsfejl. Men hvad gør man så, når læreren selv fejler?

Privatliv og internettet

Det er skægt hvordan at man skriver til anonyme personer på nettet fordi at man ingen andre tætte venner har. Er dette mon fremtiden? Jeg tænker på sociale netværk som Facebook hvor brugere deler private informationer (politisk overbevisning, seksuel overbevisning, religiøs...) med andre ofte uden sikkerhed. Samtidig er det mest udviklede lande (åh åh, pas på socialrelativister) dem hvor folk er mest ensomme (de nordiske lande).

Jeg undrer mig også over om folk vil hade mig for at skrive det der står i dette essay? Ekskæresten vil nok blive lidt sur, men det går over (hun har vist fortjent det, selvom jeg ikke går ind for straf). Jeg afslutter dette kapitel med et spørgsmål (eller et par): Hvis privatliv ligger på nettet, som i dette essay, er så stadigvæk et privatliv? Hvis nej, hvad er det så? Et offentligt liv? Det kan let sammenlignes med de kendtes manglende privatliv. Udover at jeg gør det helt frivilligt.

Miss Aalborg

En bestemt pige som jeg har observeret i noget tid har undret mig. Jeg er ret sikker på, at hun godt kan lide mig i en eller anden forstand, men hun skriver aldrig noget følelsesmæssigt over msn & sms. Dette er i stærk kontrast til alle andre piger jeg kender (måske bortset fra Rebekka). Denne pige er i øvrigt rigtig nice og jeg har haft fornøjelsen af at kysse hende. Givet at et forhold post-sex har det med at enten forsvinde eller blive sex-fokuseret og så forsvinde. Hvad bør man gøre? Forsøge at bolle hende eller at blive ved med at observere hende? Den sidste virker som den bedste løsning. Det giver mere sjov i længden.

Eksistentialisme

Egentlig kan jeg ikke lide eksistentialisme, som filosofi. Men jeg betragter ikke dette som filosofi. Mon min navnebroder (næsten), Søren Kierkegaard, ville kunne lide det jeg skriver her? Jeg har aldrig været en fan af det han skrev. Ikke mindst fordi at det er halvt uforståeligt, men også fordi at det minder en om en dagbog. Jeg har endnu ikke mødt nogle mennesker som er interessante nok til at gider at læse deres dagbog (i hvert fald ikke i fuld længde, måske specifikke indlæg)

Jeg har klippet mit hår--image change!

Jeg elsker at lege med images (image i pl.). Om at skifte images, så gælder det, at man bør starte med noget drastisk, som markerer overfor en selv, at man nu er i en ny fase. Fx sådan noget som at klippe sit hår af (især virksomt som pige), at farve håret en underlig farve (normale farver gælder ikke, piger), skifte sit dagligdagstøjsæt ud med noget ekstremt etc.

Det er også en god ide, at møde nogle nye mennesker, når man foretager en drastisk ændring. På den måde er det nye image nødt til at sidde fast hvis man møder nye af ens nye bekendte igen. Det er antaget at de ikke skal se det gamle image. Og dette er en spændende problemstilling, som alle personer står i, i mere eller mindre grad. De er en type person overfor et sæt personer men en anden person (i.e. har et andet image på) overfor andre. Typisk vil man have et foran mange mennesker, som ikke er tætte venner og et for de få man kender rigtig godt. Også typisk at have et mr. nice guy image for familie (hvis man er til den slags. Jeg stoppede for flere år siden at snakke med de fleste af dem. Uinteressante bonderøve og smalltalk som aldrig kommer videre).

Det ovenstående har jeg i sinde at gøre. Jeg vil være (i.e. fremstå) en mere tough guy end den

tidligere mr. nice guy. Derfor har jeg klippet mit hår kort. Hvilket kom som en (behagelig, for mig) overraskelse for nogle venner. P.t. tager jeg snart til et debatmøde for ateistisk selskab. Lad os se hvad der kommer ud af det. Det noteres naturligvis, at jeg ingen tough guy er indenunder det nye image, men det gør ikke noget. Så længe at jeg fremstår sådan.